

/ poprosit /

Čtvrtého listopadu jsem si domluvila u sestry They odpolední službu. Mám za sebou první tři dny strávené na interně. Do práce sanitářky jsem vplula v zásadě rychle. Obslužné činnosti, které jsou nutné při poskytování ošetrovatelské péče, mi samotné činí jakousi radost. Jisté vnitřní uspokojení, že smím pomoci bližnímu svému. Avšak když vidím, jak se pacienti dusí, vesele mi není. Musím říct, že intenzivněji myslím na své prarodiče, víc než kdy dřív. Včera jsem do rodinného chatu napsala:

Mně je z toho tady smutno, rodino. My všichni umřeme!

Načež bratr komentoval:

No to asi umřel, no! Ale na někoho pak čeká život věčný a na někoho další zrození. Je to na delší debatu, ale neboj, jsme s Tebou!

Bože ... Ty lidi tam. A jejich oči. Pár z nich nejspíš před smrtí. Naše babičky mají ještě živý oči. Tož se starejme. O ně. O sebe navzájem.

Odpolední směna mi dnes začala v jednu hodinu, hygiena, měření teploty, saturace, roznášení večeře, vše běželo hladce jako po másle. Pan Bednář je stále na světě. Sestra mu dnes vysávala velkým hlučným přístrojem hlen z plic, velmi ho to bolelo. A mě s ním. Pomáhala jsem jí ho držet, aby se moc necukal. Při odchodu jsem se u něj tiše pomodlila znovu otčenáš. Ten umím. Po službě jsem zamířila na Vinohrady na návštěvu za kamarádkou Anežkou, kterou znám díky Davidovi.

„Jak se vám daří, Sári?“ ptá se mě vesele hned ve dveřích.

„Ani nevím, měli bychom se snad brzy vidět.“

„S ním je to někdy těžký.“

„Hmm.“

„Ale máme ho obě rády, vid’?“

„Já rozhodně,“ ukončím debatu a stočím řeč k jinému tématu. Otevřeme láhev vína, líčím jí zážitky z nemocnice. Pípně mi sms. Že by David? Rychle pohlédnu na displej.

„Taky se hned díváš, jestli ti píše tvůj kluk,“ konstatuje Anežka.

„Pořád.“

„Já taky, jsem z něho úplně na větvi,“ smějeme se. Vztah, který žije Anežka, je rovněž poměrně komplikovaný.

„Když já ani nevím, jestli spolu chodíme, Anežko. Je to, jako bych milovala ducha. Neviděli jsme se dva měsíce.“

„To se brzo vyřeší, neboj. A napsal ti?“

„Ne, píše ségra.“

Rozhodnu se přečíst si sestřinu zprávu později. S Anežkou dopijeme víno. Je mi dobře, jsem spokojená. Po pár dnech v nemocnici jsem se konečně uvolnila. Víím, že musím brzy ráno opět vstávat, proto balím kufr, než se Anežka chopí druhé láhve.

„Promiň, musím jít. Zítra mám ranní.“

„Ok, nebudu tě zdržovat.“

„Díky, Anežko.“

„Ahoj a drž se, dobře to s Davidem dopadne!“

„Nápodobně u vás,“ prohodím a obejmeme se na rozloučenou.

...

Venku před domem vytáhnu telefon z kapsy. První vidím zmeškaný hovor od mámy. Volám zpět, nebere to. Otevřu proto sestřinu smsku: *Mrzí mě, že jsem si toho s babičkou nestačila říct víc.* Volám sestře zpátky. Nebere to. Co to má znamenat?! Nerozumím významu sestřiných slov. Vidím nezobrazené tři zprávy v rodinném chatu. Rychle jej otevřu.

Máma: Zemřela babička Slávinka.

Táta: Cože? To je mi líto. Upřímnou soustrast.